

การพัฒนาชุดส่งเสริมการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดแสงสรรค์ จ.ปทุมธานี

Development of English Teaching Exercises for Grade 2 Students at Wat Saengsan School, Pathum Thani Province

ปิยะดา แพรดำ

Piyada Pheadum

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2

E-mail: Piyada@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์การศึกษาพัฒนาแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสารงานวิจัย และเขียนเป็นความเรียงในรูปแบบบทความทางวิชาการ ผลการศึกษาพบว่า การพัฒนาแบบฝึกภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมีความจำเป็นต้องเข้าใจช่วงวัยกับพัฒนาการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งออกแบบชุดการเรียนรู้เพื่อให้สอดคล้องกับช่วงวัย โดยชุดฝึกจะเป็นการฝึกทักษะการอ่าน การออกเสียง และการเขียนภาษาอังกฤษ อย่างมีเป้าหมายและผลการพัฒนาและผลทดลองนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ดี เป็นไปตามเกณฑ์ประเมินของแบบฝึกการอ่านในการศึกษาและทดสอบนี้

คำสำคัญ: การพัฒนาแบบฝึกการสอนภาษาอังกฤษ, โรงเรียนวัดแสงสรรค์, ปทุมธานี

ABSTRACT

The objective of this article was to develop training exercises for 2nd grade students using study methods from documents, research and writing. It is an essay in the form of an academic article. The results of the study found that Developing English language exercises for students requires understanding the age and learning development of students. Both design learning sets to be consistent with the age range. The training set will practice English reading, pronunciation, and writing skills. With goals and results of development and experimentation, students can read aloud well. It meets the evaluation criteria of the reading exercises in this study and test.

Keywords: Development of English Teaching Exercises, Wat Saengsan School, Pathum Thani Province

บทนำ

ภาษามีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ภาษายังเป็นทั้งมวลประสบการณ์และเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ ถ้าขาดสื่อสำคัญนี้แล้วมนุษย์คงไม่สามารถรวมกันเป็นสังคมได้ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่ทำให้คนเข้าใจกัน ภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มนุษย์อาศัยทักษะทั้ง 4 ประการ สร้างเสริมสติปัญญาและความรู้สึกรักคิดพัฒนาอาชีพและพัฒนาบุคลิกภาพ รวมทั้งอื่นๆ อีกมากให้กับตนเองและสังคม ด้วยเหตุผลดังกล่าวภาษาจึงมีบทบาทและความสำคัญสำหรับบุคคลทุกคนของชาติ (ทิพากร สุขชูศรี และคณะ, 2560) ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาสากลของโลก ที่ทุกคนให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันภาษาอังกฤษมีความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องใช้

โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารไม่ว่าจะเป็นด้านการเขียนหรือการพูด (ภัทรพร หิรัญภัทร์, 2548) อีกทั้งยังเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน เช่น สิ่งของ เครื่องใช้ ยารักษาโรค รายการวิทยุ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต (internet) สารเคมีที่ใช้ในการเกษตร เป็นต้น และในปัจจุบันนั้นการสื่อสารยังต้องใช้เครื่องมือที่ทันสมัยและรวดเร็ว เพื่อการติดต่อสื่อสารกันทั่วโลก ภาษาอังกฤษที่แพร่หลายอยู่กับการใช้เครื่องมือเหล่านั้น (นิตยา พงษ์พิง, รัชกร ประสิทธิ์เตสัง, 2563) ถ้าผู้ใช้เครื่องมือในการสื่อสารไม่มีความรู้ทางด้านภาษาดังกล่าว ย่อมทำให้เกิดปัญหาการสื่อสารติดขัด ลำบาก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังแพร่หลายตามสื่อต่างๆ ที่พบเห็นได้ทั่วไป ซึ่งทุกคนต้องเรียนรู้และสัมผัสอยู่ทุกวัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนต้องเรียนรู้ถ้ามีโอกาส ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่ประเทศไทยต้องพัฒนาบุคลากรในประเทศให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้เข้าใจสามารถสื่อสาร รู้จักเลือกรับสารสนเทศที่มีประโยชน์ แล้วนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนรู้ การประกอบอาชีพ ตลอดจนนำภาษาอังกฤษไปใช้ได้ถูกต้อง อันจะเป็นการพัฒนาประเทศต่อไป จะเห็นได้จาก แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540 – 2544) ได้ระบุวิสัยทัศน์ของการศึกษา หรือการศึกษาที่พึงประสงค์ในอนาคตไว้ว่า “ต้องพัฒนาคนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และทักษะที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์ เช่น มีความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ” และแผนการศึกษาฉบับล่าสุด พ.ศ.2560-2579 ระบุว่า “ภาษาอังกฤษเป็นภาษา การทำงาน คนไทยจึงจำเป็นต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทั้งด้าน ทักษะ ความรู้ความสามารถ และสมรรถนะการทำงาน รวมทั้งภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อให้ประเทศไทยมีบทบาทสำคัญต่อความร่วมมือในการพัฒนาภายใต้กรอบข้อตกลงต่างๆ และสามารถดำรงชีวิตในประชาคมอาเซียนได้อย่างมั่นคงและสันติ” หลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2546 ระบุจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า “เพื่อให้มีความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อใช้ในการสื่อสารและการแสวงหาความรู้” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2540; ประสิทธิ์ เหยกกลิ่น, 2563) จากความสำคัญดังกล่าวรัฐจึงกำหนดให้ภาษาต่างประเทศ เป็น 1 ใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศทุกช่วงชั้น การเรียนภาษาต่างประเทศต้องอาศัยกระบวนการคิด และการฝึกฝนการใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์จริง ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหมาะสมกับกาลเทศะ และสังคมวัฒนธรรมของการใช้ภาษานั้นๆ นอกจากนั้นยังต้องเน้นความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ที่เรียนเพื่อเป็นเครื่องมือในการค้นหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในการศึกษาต่อรวมทั้งการประกอบอาชีพ

การอ่านเป็นกระบวนการเรียนรู้อย่างหนึ่งที่จะต้องดำเนินการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2562, 2562) การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ คนที่มีทักษะในการอ่านย่อมได้เปรียบ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์ต่างๆ (สุนัชชา ศรีนาม, 2564) จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่านย่อมแสวงหาความรู้และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและการเขียนได้เป็นอย่างดี ไวท์แมน (Wiseman 1992) กล่าวว่า การสอนอ่านภาษาอังกฤษให้แก่เด็กนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำนั้น ครูควรจะหาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษในด้านการใช้โครงสร้างทางภาษาและการหาความหมายของคำศัพท์อีกด้วย เพราะความรู้ในเรื่องดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ แต่นักเรียนกลุ่มดังกล่าวจะไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ในเรื่องเหล่านี้ ส่วนขั้นตอนของ ฮาดเลย์ (Hadley, 2001) ได้กล่าวว่า การฝึกหัดการอ่านเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือเป็นภาษาต่างประเทศ การสอนทักษะการอ่านควรสอนหลังจากที่นักเรียนได้อ่านเนื้อหาทั้งหมดไปแล้ว และสอนเฉพาะโครงสร้างทางภาษาและการหาความหมายของคำศัพท์ที่จำเป็นต่อการอ่านเนื้อหาดังกล่าวเท่านั้น

จากการศึกษาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการอ่านมีปัญหาหลายประการ มีนักการศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องหลายๆ คนได้พยายามแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาประสิทธิภาพการอ่านการใช้ภาษาอังกฤษในหลายๆ

ช่องทาง เช่น วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2557) ในงานการศึกษาเรื่อง “การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนนาวิวิทยา” ที่ได้ผลการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ด้านการฟังและพูด มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ ที่กำหนด ดังนั้นปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดแสงสรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 พบว่านักเรียนไม่สามารถอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษได้ คนที่อ่านได้ก็มีจำนวนน้อยมาก จึงเป็นปัญหาส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนจึงประสงค์สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เพื่อใช้ในการสอนอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและเพื่อเป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพซึ่งจะได้เขียนนำเสนอต่อไป

ความหมายและความสำคัญของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกหรือแบบฝึกหัดเป็นสื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและทักษะเพิ่มเติมขึ้น ส่วนใหญ่หนังสือเรียนจะมีแบบฝึกหัดท้ายบทเรียน ในบางวิชาแบบฝึกหัดจะมีลักษณะเป็นแบบฝึกปฏิบัติ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561) คณิศร ศรีประไพ (2555) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกแบบฝึกหัด หรือชุดการฝึก เป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน คือ งานหรือกิจกรรมที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนกระทำเพื่อฝึกทักษะและทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้วให้เกิดความชำนาญ ถูกต้อง คล่องแคล่ว จนสามารถนำความรู้ไปแก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ บุญนำ เกษี (2556) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้ และทักษะมากขึ้น และทำให้ผู้เรียนมองเห็นความก้าวหน้าจากผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ปราณี จินฤทธิ์ (2552) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกหมายถึง งานที่ครูมอบหมายให้นักเรียนทำด้วยตนเองภายหลังจากได้เรียนบทเรียนเพื่อเป็นการทบทวน และฝึกทักษะในเรื่องที่เรียนผ่านมาแล้ว ประภาพร ถิ่นอ่อน (2553) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกทักษะไว้ว่า แบบฝึกทักษะ หมายถึงสื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองจนเกิดความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้น โดยกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติในแบบฝึกนั้นจะครอบคลุมเนื้อหาที่เรียนไปแล้ว ทำให้นักเรียนมีความรู้และทักษะมากขึ้น เพราะมีรูปแบบหรือลักษณะที่หลากหลาย จากความเห็นของนักวิชาการดังกล่าวเกี่ยวกับความหมายและความสำคัญของแบบฝึกหรือแบบฝึกหัดจึงพอสรุปได้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือ สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น ดังนั้นแบบฝึกจึงมีความสำคัญต่อผู้เรียนไม่น้อยในการที่จะช่วยเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และเข้าใจได้เร็วขึ้น ชัดเจนขึ้น กว้างขวางขึ้น ทำให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

การสอนทักษะการอ่านวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะ

การสอนอ่านโดยใช้แบบฝึกทักษะ ผู้วิจัยได้ยึดทฤษฎีการเรียนรู้และหลักการเรียนรู้ ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ ThorndikeThorndike ได้เป็นผู้ให้กำเนิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นความสัมพันธ์เชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้า (S) กับการตอบสนอง (R) เขาเชื่อว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต้องสร้างสิ่งเชื่อมโยงหรือพันธะระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike มีอยู่ 3 ข้อคือ (Hergenhahn, B.R., 2009)

1) กฎแห่งความพร้อม (Law of readiness) กล่าวถึงความพร้อมของผู้เรียนทั้งร่างกาย จิตใจ ทางร่างกาย หมายถึงความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะของร่างกาย เช่น หูและตา ทางจิตใจหมายถึงความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ คือถ้าเกิดความพอใจจะนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าไม่เกิดความพอใจจะทำให้การเรียนรู้หยุดชะงักไปได้

2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) กล่าวถึงความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดทำซ้ำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นาน และคงทนถาวร

3) กฎแห่งผล (Law of effect) กล่าวถึงผลที่ได้รับ เมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่า ถ้าได้รับผลที่พอใจ อินทรีย์ก็อยากจะทำซ้ำต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พอใจ อินทรีย์ก็ไม่อยากเรียนรู้ หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้

จากทฤษฎีการเรียนรู้ของ Thorndike ทั้ง 3 ข้อ ดังที่กล่าวมานี้ ผู้เขียนได้นำมาประยุกต์ใช้ทั้ง 3 ข้อ กล่าวคือ จากกฎข้อที่ 1.3 ของ Thorndike กล่าวถึง กฎแห่งความพร้อม ผู้วิจัยได้นำไปใช้ทุกขั้นตอนของการสอนเพราะผู้วิจัยเองเชื่อว่า เด็กจะเรียนรู้ได้ดีจะต้องมีความพร้อมก่อน ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญที่ผู้สอนทุกคนก็ต้องตระหนัก กล่าวคือไม่ว่าจะเป็นขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป และขั้นวัดผลและประเมินผล ผู้เรียนจะต้องมีความพร้อมทั้งสิ้น ส่วนกฎข้อที่ 2.3 กฎแห่งการปฏิบัติ ผู้วิจัยก็ได้ นำมาประยุกต์ใช้กับขั้นสอนในขั้นตอนการฝึกปฏิบัติ จากกฎข้อที่ 3.3 กฎแห่งผล ผู้วิจัยได้นำไปใช้เช่นกัน คือ ได้นำไป ประยุกต์ใช้ในขั้นสรุปการสอน อันสอดคล้องกับงานของ ไพบูลย์ เทวรักษ์ (2540) ได้กล่าวถึงกฎการฝึกหัดไว้ว่า การฝึกหัดให้ บุคคลทำกิจกรรมต่างๆ นั้น ผู้ฝึกจะต้องควบคุมและจัดสภาพการให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของตนเอง บุคคลจะถูกกำหนด ลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออก ดังนั้น ผู้สร้างแบบฝึกจึงจะต้องกำหนดกิจกรรมตลอดจนคำสั่งต่างๆ ในแบบฝึกให้ผู้ฝึกได้แสดง พฤติกรรมสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ผู้สร้างต้องการ รวมทั้งผลการศึกษาของ รุ่งวนา สุดจิตต์ (2545) ได้ทำการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในชั้นเรียนที่มีการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็น องค์ประกอบ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนในกลุ่มทดลองมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าแนว ทางการเรียนการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบเป็นแนวการสอนที่ดี มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมี ความก้าวหน้าและพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน

ดังนั้นจากข้อสรุปในงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญ สำหรับนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจบทเรียน เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และเข้าใจบทเรียนได้เร็ว ทำ ให้การสอนของครู การเรียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพ และนักเรียนมีพัฒนาการทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้น

หลักการสร้างแบบฝึกทักษะ

สิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึงการสร้างแบบฝึกคือขั้นตอนและหลักในการสร้างซึ่ง Seel & Glasgow (1990) ได้เสนอแนะไว้ว่า ในการจัดสถานการณ์ทางการเรียนการสอนนั้นสามารถกำหนดขอบเขตเนื้อหาจากหลักสูตร โดยกำหนดจากหน่วยการเรียนรู้ ย่อยๆ ไปสู่หน่วยการเรียนรู้ใหญ่ แต่อย่างไรก็ตามในการออกแบบการสอนหรือการสร้างแบบฝึกควรคำนึงถึงองค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่คัดเลือกมาสร้างแบบฝึกต้องอิงจุดประสงค์รายวิชา
2. กลวิธีที่ใช้ในการสอนต้องอิงทฤษฎีและผลการวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว
3. การวัดต้องอิงพฤติกรรมการเรียนรู้
4. รู้จักนำเทคโนโลยีมาใช้ประกอบเพื่อให้แบบฝึกมีประสิทธิภาพและคุ้มค่า

นอกจากนี้ Bock (1993) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. ก่อนที่จะสร้างแบบฝึกจะต้องกำหนดโครงร่างคร่าวๆ ก่อนว่าจะเขียน แบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไร มี จุดประสงค์อย่างไร

2. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะใช้สร้างแบบฝึก
3. เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกัน

4. จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมออกเป็นกิจกรรมย่อย โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียน และเรียงกิจกรรมหรืองานที่นักเรียนต้องปฏิบัติจากง่ายไปหายาก

5. กำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึก

6. กำหนดเวลาที่จะใช้ในแบบฝึกแต่ละตอนให้เหมาะสม

7. ควรประเมินผลก่อนและหลัง

กุศยา แสงเดช (2545) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. แบบฝึกต้องแจ่มแจ้งและแน่น ครูจะต้องอธิบายวิธีทำให้ชัดเจน นักเรียนเข้าใจได้อย่างถูกต้อง และกำหนดขอบเขตให้แน่นอนไม่กว้างเกินไป

2. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน

3. แบบฝึกควรเป็นเรื่องที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว เพราะความรู้หรือประสบการณ์เดิม ย่อมเป็นรากฐานของประสบการณ์ใหม่ ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปได้ง่ายและสะดวกขึ้น

4. ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจความสำคัญของแบบฝึก เพื่อให้ นักเรียนมองเห็นคุณค่าอันเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

5. ครูต้องเร้าความสนใจของนักเรียนให้มีต่อแบบฝึกนั้น

6. ครูเป็นผู้ตั้งปัญหาขึ้นและเป็นปัญหาที่ไม่ยากเกินความสนใจของนักเรียนแต่เร้าความอยากรู้อยากเห็น และยั่วให้นักเรียนอยากแก้ปัญหาขึ้น

7. การให้นักเรียนรู้เค้าโครงก่อน จะเป็นเครื่องเร้าใจให้นักเรียนทำต่อไปจนสำเร็จ

8. เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกที่กำหนดให้นักเรียนเก่ง นักเรียนปานกลาง และนักเรียนอ่อนนั้น ควรยากง่ายต่างกัน แต่ถ้าหากให้แบบฝึกอย่างเดียวกันก็ควรพิจารณาด้านคุณภาพของแบบฝึกให้แตกต่างกัน หรือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีเวลาทำมากกว่า

จากที่กล่าวมาทั้งหมดหลักการสร้างแบบฝึกนั้นต้องคำนึงถึง หลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้ จึงคัดเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับหลักสูตรและจุดประสงค์ เพื่อนำไปสร้างแบบฝึก ซึ่งจะต้องมีรูปแบบที่หลากหลาย และสามารถสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียน และที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือภาระงานและกิจกรรมที่เลือกใช้ในแบบฝึกต้องสอดคล้องกับรูปแบบการสอน

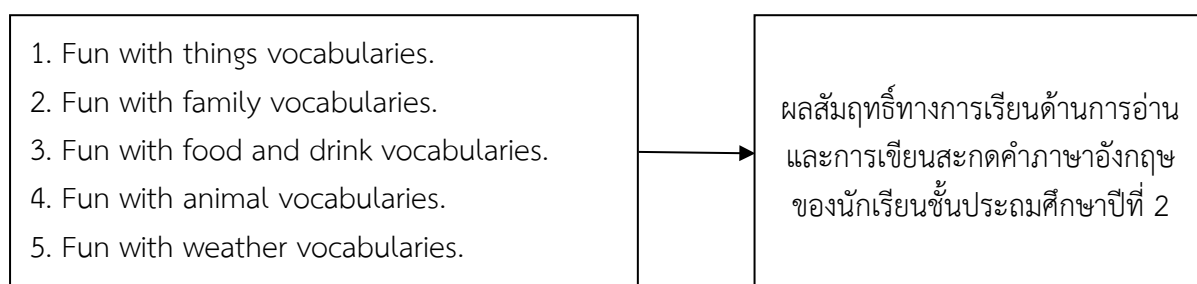
การพัฒนาแบบฝึกภาษาอังกฤษ

ในการพัฒนาแบบฝึกเป้าหมายเพื่อเพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์การอ่านชุดแบบฝึกก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ รวมทั้งเรียบเรียงเพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำศัพท์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ ในขอบเขตของงานวิจัยโดยใช้ประชากรและกลุ่มเป้าหมาย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดแสงสรุค์ สำนักงานเขตประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดแสงสรุค์ (ปิยะดา แพรดำ, 2559) โดยในการกระบวนการของการฝึกใช้เนื้อหา การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีทั้งหมด 5 ชุดแบบฝึก ดังนี้

1. Fun with things vocabularies
2. Fun with family vocabularies
3. Fun with food and drink vocabularies
4. Fun with animal vocabularies

5. Fun with weather vocabularies

ในการศึกษา ได้ใช้กลุ่มนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนวัดแสงสรรค์ โดยเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ใช้วัดความรู้ภาษาอังกฤษ หลังจากที่เราได้เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบแบบเขียนตามคำบอก เป็นความคาดหวังว่า ให้ครูผู้สอนใช้เป็นเครื่องมือในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการอ่านและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ ทั้งได้เป็นชุดความรู้สำหรับนำไปประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการสอนอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น ตามกรอบดังปรากฏเป็นแผนภาพ ซึ่งสะท้อนถึงแนวทางการพัฒนาชุดฝึกและผลคาดหวังต่อการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้

ภาพที่ 1 การพัฒนาชุดฝึกเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

แนวทางในการพัฒนาภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน

แนวทางในการพัฒนาภาษาอังกฤษ มีวิธีการเป็นลำดับขั้นตอนดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. ปฏิบัติตามคำสั่ง และคำขอร้องง่ายๆ ที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน - คำสั่ง เช่น Show me a/an.../ Open your book. Don't talk in class. etc. - คำขอร้อง เช่น Please come here./ Come here, please. Don't make a loud noise, please./ Please don't make a loud noise. etc.
	2. ระบุดźwięกและเสียง อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ และอ่านประโยคง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	ตัวอักษร เสียงตัวอักษรและสระ การสะกดคำ และประโยค หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค
	3. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำ กลุ่มคำ และประโยคที่ฟัง	คำ กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว (simple sentence) และความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และนันทนาการ เป็นวงคำศัพท์ที่เหมาะสมประมาณ 250-300 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
	4. ตอบคำถามจากการฟัง ประโยค บทสนทนา หรือนิทานง่ายๆ ที่มีภาพประกอบ	ประโยค บทสนทนา หรือนิทานที่มีภาพประกอบ ประโยคคำถามและคำตอบ - Yes/No Question เช่น Is this/that a/an...? Yes, it is./No, it isn't. etc. - Wh-Question เช่น What is this/that/it? This/that/It is a/an... How many...? There is/are... Where is the...? It is in/on/under... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ How are you?/ I'm fine./ I am... / Goodbye./ Bye./ Thank you./ I am sorry. etc.
	2. ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ ตามแบบที่ฟัง	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน
	3. บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น I want.../ Please,... etc.
	4. พูดขอและให้ข้อมูลง่ายๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is.../ I am.../ How are you?/ I am fine. etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูด และการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่องใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง เรียกสิ่งต่างๆ จำนวน 1-30 สี ขนาด สถานที่อยู่ของสิ่งของ

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. พูดและทำท่าประกอบ ตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การใช้สีหน้าท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.2	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	การใช้ภาษาในการฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศช่วงชั้นที่ 1 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3) สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนนั้นต้องจัดให้สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา โดยเน้นการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้ภาษาต่างๆ ในสถานการณ์ต่างๆ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก สามารถเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้ และต้องรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

บทสรุป

จากการศึกษาเป็นกลุ่มเป้าหมายนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นกลุ่มทดลองเป็นความคาดหวังที่นักเรียนมีพัฒนาการในทักษะทางภาษาด้านต่างๆ จนครบองค์ประกอบ ทั้งการพูด การอ่านการเขียน และการฟังตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ การจัดการเรียนการสอนใช้วิธีการที่สอดคล้องกับธรรมชาติของวิชา เน้นการฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร ใช้ภาษาต่างๆ ตามสถานการณ์ที่นักเรียนอยู่ โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้รับความรู้จากการฝึกปฏิบัติอย่างแท้จริง โดยในงานนี้เป็นส่วนหนึ่งที่เนื่องด้วยการศึกษาทดลองในชั้นเรียน โดยมุ่งเป้าหมายเพื่อการพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ มุ่งให้นักเรียนเข้าใจเรื่องราวผ่านภาษา และวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกที่จะสามารถเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นได้ และต้องรู้วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองอันจะเป็นผลนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต

รายการอ้างอิง

- กุกุยา แสงเดช. (2545). แบบฝึกคู่มือพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญระดับประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด.
- คณิศร ศรีประไพ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเขาชะเมา จังหวัดระยอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิพากร สุขชูศรี และคณะ. (2560). การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและความพึงพอใจต่อกิจกรรมการสอนระหว่างกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ 3Ps กับกิจกรรมการสอนแบบชิปปา (CIPPA Model) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารนาคบุตรปริทรรศน์. 9(1),181-193.
- นิตยา พงษ์พั่ง, รัชกร ประสิทธิ์เตสัง. (2563). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับเพลงภาษาอังกฤษตามสมัยนิยม. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์. 5(3), 205-214.

- บุญนำ เกษี. (2556). รายงานผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องระบบสมการเชิงเส้น.ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพานทอง
 สถาชนูปถัมภ์อำเภอพานทองจังหวัดชลบุรี. ชลบุรี: โรงเรียนพานทองสถาชนูปถัมภ์.
- ประภาพร ถิ่นอ่อน. (2553). การพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง การแยกตัวประกอบของพหุนามดีกรีสอง สำหรับ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- ประสิทธิ์ เฝยกลิ่น. (2563). การพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนสะกดคำพื้นฐาน โดยใช้แบบฝึกทักษะกลุ่มสาระการเรียนรู้
 ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ): กรณีศึกษานักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดมงคลรัตน์. วารสารมหา
 จุฬานาครทรรศ. 7(9), 153-162.
- ปราณี จินฤทธิ์. (2552). ผลการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และ เจตคติทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน เคหะประชาสามัคคี จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
 มหาบัณฑิต. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปิยะดา แพรดำ. (2559). แนวทางการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 สู่ความเป็นภาษาอาเซียนของ
 ห้องสมุดโรงเรียนวัดแสงสรรค์ จังหวัดปทุมธานี. วารสารพุทธอาเซียนศึกษา. 4(1), 55-68.
- ไพบูลย์ เทวรักษ์. (2540). ข้อมูลพื้นฐานทางจิตวิทยาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย: ความจำช่วงสั้น. กรุงเทพมหานคร: เอส
 ดีเพรสการพิมพ์.
- ภัทรพร หิรัญภัทร์. (2548). การสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง. วารสารภาษาและวัฒนธรรม.
 24(1), 82-92.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2562). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2562 เล่ม 1, ก 57, ตอนที่ 136,
 พฤษภาคม .63-2562,49 แหล่งที่มา: http://www.ratchakitcha.soc.go.th/DATA/PDF/2562A/057T_0049PDF สืบค้นเมื่อ 10 มี.ค.2565.
- รุ่งวนา สุดจิตต์. (2545). การพัฒนาสื่อการอ่าน-เขียนภาษาอังกฤษจากนิทานพื้นบ้านไทย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
 โรงเรียนไทรโยคน้อยวิทยา จังหวัดกาญจนบุรี. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เริงชัย หมั่นชนะ (2558). จิตวิทยาการศึกษากับหลักการสอน. วารสารครุศาสตร์ปริทรรศน์. 2(2), 1-9.
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2557). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษเพื่อการ
 สื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา. วารสารวิชาการ Veridian E-Journal: ฉบับ
 มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ. 7(2), 863-869 .
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579. กรุงเทพมหานคร: สำนักงาน
 เลขาธิการสภาการศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2540). การกำหนดวัตถุประสงค์นโยบายยุทธศาสตร์การพัฒนาศึกษาในช่วง
 แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพมหานคร: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุนัชชา ศรีนาม. (2564). การใช้เกมคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
 เทศบาล 4 บ้านภูบ่อด. วารสารวิจัยศรีล้านช้าง. 1(2), 23-28.
- Block, C. C. (1993). Teaching the Language Arts: Expanding Thinking Through Student Centered Instructional. Massachusetts: Allyn and Bacon.
- Hadley, A. O. (2001). Teaching Language in Context. 3 ed. Boston: Heinle & Heinle division of Thomson learning, Inc.
- Hergenhahn, B.R. (2009). An Introduction to the History of Psychology. Wadsworth. Cengage Learning.

Seel, B, and Glasgow, Z. (1990). **Exercise in Instructional Design**. Merrill Publishing Company Bell & Howell Information Company, Columbus, Ohio 4321.

Wiseman, D. L. (1992). **Learning to Read with Literature**. Massachusetts: Allyn and Bacon.